

Arrest

nr. 250 086 van 26 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 15 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 6 januari 2020. Ook zijn partner dient op 15 mei 2019 een beschermingsverzoek in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 7 februari 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U heeft de Salvadoraanse nationaliteit en werd geboren op 24 mei 1987 in Ahuachapan, El Salvador. Tot aan uw vertrek woonde u gedurende de afgelopen vijf jaar in het huis van uw schoonmoeder, B.d.C.S.M.(...) (8.909.318) in Soyapango (San Salvador) samen met uw partner, C.B.T.M.(...) (...) en jullie drie kinderen: A.C.H.A.(...) (...), A.C.A.E.(...) (...) en A.C.J.A.(...) (...). Ook de zus van uw partner, C.B.J.X.(...) (8.909.307) woonde met haar zonen in hetzelfde huis. De zus van uw partner en haar zonen dienden ondertussen ook in België een verzoek om internationale bescherming in: C.C.J.E.(...) (...), C.C.J.D.(...) (...) en C.C.J.D.(...) (...). U hebt nog één zoon die bij zijn moeder in El Salvador woont. U werkte als zelfstandig bewakingsagent voor verschillende opdrachtgevers. Zo werkte u voor uw vertrek elke zaterdag en zondag als bewaker voor een schoonheidssalon. Uw partner werkte als verpleegster in het diagnostisch ziekenhuis Escalon in San Salvador.

In het weekend van 23 en 24 maart 2019 kreeg u voor het eerst problemen met enkele bendeleden van een voor u onbekende bende. Vroeg in de ochtend stond u aan de bushalte te wachten om naar uw werk te gaan. U werd aangesproken door twee jonge kerels tussen de 12 en de 14 jaar oud die uw rugzak wilden controleren. Gezien hun jonge leeftijd zei u hen dat als ze de moed hadden, dat ze dat dan maar moesten proberen. Ze vertrokken en lieten u met rust.

Eén week later, op 30 maart 2019 werd u opnieuw aangesproken door dezelfde personen, dit keer vergezeld van een volwassene. De volwassen man haalde een pistool boven en richtte dat op uw hoofd. Ze controleerden uw rugzak en vonden uw uniform en badge waarop stond dat u bewaker was. Ze zeiden tegen u dat nu ze wisten welk werk u deed, dat ze wilden dat u hen hielp. Daarmee bedoelden ze dat u bepaalde taken zou moeten uitvoeren zoals bijvoorbeeld een telefoon van de ene naar de andere plaats brengen. Als u niet akkoord ging, zouden uw kinderen ervoor boeten. Uit angst verklaarde u zich akkoord. U ging die dag niet meer naar uw werk, maar u keerde terug naar huis. U vertelde uw partner wat er gebeurd was en dezelfde dag nog pakten jullie jullie bezittingen en gingen jullie naar uw ouders in Ahuachapan. Jullie besloten dat het niet langer veilig was om in El Salvador te blijven en dat jullie het land gingen verlaten.

Op 9 mei 2019 vlogen jullie vanuit El Salvador naar Madrid, verder naar Nederland en uiteindelijk naar België waar jullie op 11 mei 2019 aankwamen en op 15 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende bewijsstukken voor: uw internationaal paspoort, uw nationale identiteitskaart (DUI), uw diploma dat bewijst dat u een opleiding volgde als privé-bewakingsagent, uw legitimatie om een wapen te dragen, de arbeidskaart van uw partner die werkte als verpleegster en de internationale paspoorten van de kinderen.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De reden is dat u geen gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst maakt en evenmin een reëel risico op ernstige schade.

Om te beginnen getuigt uw houding niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo moet er worden opgemerkt dat jullie na het laatste incident nog meer dan een maand in El Salvador bleven wonen. Als u effectief, zoals u beweert, voor uw leven zou vrezen zou men toch verwachten dat u zo snel mogelijk probeert te vertrekken. Bovendien reisde u met uw familie via Spanje en Nederland naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond diende u noch in Spanje, noch in Nederland een verzoek om internationale bescherming in. Deze houding ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Daarnaast wordt opgemerkt dat u voor maart 2019 nooit problemen kende met de bendes in El Salvador. U verliet uw land van herkomst nadat u in maart 2019 tweemaal in aanraking kwam met bendeleden van een voor u onbekende bende. De eerste keer kon u hen afwimpelen. De tweede keer controleerden ze uw rugzak en eisten ze dat u hen zou helpen. U slaagt er echter niet in aannemelijk te maken om welke reden u plots in maart 2019 problemen kreeg met deze personen. Hoewel u al vijf jaar op hetzelfde adres in Soyapango woonde en u uw beroep als bewaker al veel langer uitvoerde deden de feiten zich pas voor kort voor uw vertrek uit El Salvador op 15 mei 2019 (CGVS 19/16941, p.5-6). Het is dan ook weinig aannemelijk dat de bendeleden in uw regio niet op de hoogte zouden zijn van wie u bent of welk beroep u uitoefent en dat u zo maar zonder verdere aanleiding ineens gevisieerd zou worden.

De geloofwaardigheid van de feiten wordt verder ondermijnd door de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen bij het CGVS. Zo zegt u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij DVZ dat de feiten zich afspeelden in april, tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS zegt u echter dat het in maart was (CGVS 19/16941, p.7). Wanneer geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt u: "Alle problemen hebben zich in april afgespeeld omdat dan heel het proces plaats vond om ons voor te bereiden. Het eerste incident is niet het meest ernstige. Het is vanaf de laatste dag van maart dat de problemen beginnen." (CGVS 19/16941, p.11-12). Dat is echter geen afdoende uitleg om deze tegenstrijdigheid te verklaren. Ook al bereidde u zich in april pas voor op uw vertrek dan nog kan men toch verwachten dat u vermeldt dat de feiten zich voordeden in maart. Zeker aangezien deze feiten dé aanleiding waren voor u om uw land te verlaten en jullie problemen dus op dat moment begonnen. Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Uw partner verklaart tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS eveneens dat de feiten zich voordeden in maart (CGVS 19/16942, p.5, p.8). Bij DVZ zei zij echter het volgende: "In de eerste dagen van de maand april wilden een paar jongeren zijn spullen doorzoeken." Wanneer zij geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid geeft zij ongeveer hetzelfde antwoord als u, nl. dat jullie spraken over april omdat jullie dan jullie vertrek begonnen voor te bereiden. Ze geeft ook aan dat ze niet weet waarom ze dat gezegd heeft bij DVZ (CGVS 19/16941, p.11). Dat is echter geen valabele uitleg die kan verklaren waarom jullie beide bij DVZ over de maand april spraken als start van de problemen en waarom jullie bij het CGVS iets anders zeggen.

Verder wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen rond het eerste incident onderuit gehaald door een tegenstrijdigheid. Zo zegt u tijdens uw vrij verhaal dat de jongeren afgeschrikt waren doordat u die dag gewapend was (CGVS 19/16941, p.8). Later zegt u dan weer dat u die dag uw wapen niet bij had (CGVS 19/16941, p.9).

Wat er ook van zij, uit de verklaringen over de gebeurtenissen van 23 maart 2018 kan geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Tijdens het incident werd u immers enkel benaderd door twee jonge kerels die uw rugzak wilden nakijken. Nadat u hen afwimpelde zijn ze zonder meer vertrokken (CGVS 19/16941, p.8-9). Het loutere gegeven dat deze kerels in uw zak wilden kijken is onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Ook bij uw verklaringen over tweede incident rijzen geloofwaardigheidsproblemen. Op zaterdag 30 maart 2019 ging u opnieuw naar uw werk en stond u te wachten aan de bushalte. U werd aangesproken door dezelfde jongeren als de week ervoor, deze keer vergezeld van een volwassen man. Initieel weigerde u uw rugzak af te geven, maar toen de volwassene een wapen tegen uw hoofd zette kon u niet meer weigeren. Ze controleerden uw rugzak en zagen dat u werkzaam was als bewakingsagent. Bijgevolg zeiden ze dat u hen zou moeten helpen (CGVS 19/16941, p.10). U wordt tijdens uw persoonlijk onderhoud gevraagd wat u dan precies zou moeten doen en antwoordt daarop dat u gunsten zou moeten uitvoeren, zoals bijvoorbeeld een gsm of illegale producten zoals drugs of alcohol van de

ene naar de andere plaats brengen. Wanneer u wordt gevraagd of er een concrete opdracht gegeven werd, zegt u dat ze enkel zeiden 'dat u moest bijdragen' en dat ze u 'later nog zouden opzoeken' (CGVS 19/16941, p.10). Uw verklaring over het vervoeren van zaken blijkt dus louter speculatief en is niet gestoeld op een concrete aanwijzing of gebeurtenis. Bij DVZ daarentegen verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat ze wel degelijk zeiden dat u iets zou moeten transporteren of hun zou moeten verwittigen als er iets in de wijk gebeurde (DVZ, Vragenlijst CGVS vraag 5). Deze tegenstrijdigheid tast dan ook verder de geloofwaardigheid van de feiten aan.

Bovendien is het ook onwaarschijnlijk dat u de tweede keer uw wapen niet bij had. Indien het eerste incident zich effectief zou hebben voorgedaan, zou men toch verwachten dat u uit voorzorg uw wapen zou dragen.

Verder is niet aannemelijk dat uw partner niet kan uitleggen hoe u van de bendeleden kon ontkomen. Wanneer haar de vraag wordt gesteld zegt ze dat de shock zo groot was dat u amper kon spreken (CGVS 19/16942, p.9). Het is echter niet geloofwaardig dat u, nadat u bekomen was, niet met uw partner zou spreken over het incident en zou uitleggen hoe u aan deze bendeleden kon ontsnappen.

Daarnaast geeft u aan dat u deze bendeleden buiten die twee incidenten nooit nog gezien of gesproken hebt (CGVS 19/16941, p.10). Uw partner daarentegen verklaart tijdens haar persoonlijk onderhoud dat u haar vertelde dat u de bendeleden wel nog zag tussen de twee incidenten. U zou haar gezegd hebben dat u ze opmerkte en dat ze daar stonden als u buiten kwam (CGVS 19/16942, p.9). Eveneens verklaarde zij dat u haar vertelde dat u die kerels soms zag tussen het eerste en het tweede incident (CGVS 19/16942, p.8). Deze tegensstrijdigheid tussen de verklaringen van u en uw partner haalt dan ook de geloofwaardigheid van uw relaas verder onderuit.

Ook uw verklaringen over wat zich heeft afgespeeld nadat u vertrok roepen vragen op. Zo wordt gevraagd of uw familie ooit nog last had van de bendeleden die u persoonlijk bedreigd hadden. U zegt dat de bendeleden in april 2019 nog een keer naar uw woning kwamen en dat uw schoonzus de deur open deed. De bendeleden zouden naar u gevraagd hebben en uw schoonzus gaf aan dat ze geen informatie over jullie had. U verklaart dat het tussen één en zeventien april was, maar dat u de datum niet weet (CGVS 19/16941, p.11). Het is echter niet aannemelijk dat u niet precies weet wanneer ze naar de zus van uw partner gingen. Als dat, zoals u beweert, rechtstreeks verband houdt met de door u aangehaalde problemen mag toch meer interesse van u verwacht worden. U zegt eveneens dat ze haar wilden afpersen om informatie over jullie te geven (CGVS 19/16941, p.11). Wanneer uw partner wordt gevraagd of jullie familieleden ooit nog last hadden met de bendes zegt ze van wel. Zij geeft echter aan dat de familie renta moest betalen om in hun huis te blijven wonen en dat haar zus, uw schoonzus, werd afgeperst omdat bendeleden wilden dat ze hen hielp om een ander bendelid uit de gevangenis te krijgen, iets waarvan u aangeeft niets vanaf te weten (CGVS 19/16941, p.11, CGVS 19/16942, p.10). De verklaringen van uw partner wijzen er dan ook op dat de situatie waarin uw schoonzus zich bevond niets te maken heeft met uw persoonlijke problemen. Bovendien wakkeren jullie tegenstrijdige verklaringen de twijfels rond de door u beweerde feiten verder aan. Ook is het vreemd dat uw partner, indien de bendeleden effectief nog naar uw woning kwamen, hier niets over zou vermelden en dat u niets zou afweten van de verdere problemen die uw familie ondervond. Men kan toch verwachten dat u, als deze feiten zich effectief voordeden zoals u verteld hebt, zou willen weten of uw familie veilig is en of er zich nog bepaalde zaken voordeden na uw vertrek.

Hoe dan ook zijn de problemen die u aanhaalt lokaal van aard. U geeft immers zelf aan dat u vanaf één april tot aan uw vertrek op 15 mei 2019 zonder problemen bij uw ouders kon wonen (CGVS 19/16941, p.11). Uw recente verblijfplaats, bij uw ouders in Ahuachapan, kan dus worden gezien als uw recente regio van herkomst en zoals u zelf aangeeft is er daar voor u geen vrees voor vervolging, noch een risico op ernstige schade.

Uit bovenstaande kan worden besloten dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er zwaarwegende redenen bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie moet koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Om uw verzoek te staven legt u een attest neer dat u een opleiding volgde om privé-bewakingsagent te worden, alsook uw legitimatie om een wapen te dragen. Er wordt dan ook niet getwijfeld aan het feit dat u werkzaam was als bewakingsagent. Ook aan het beroep van uw partner, waarvan u de arbeidskaart voorlegt, wordt niet

getwijfeld. Deze documenten hebben echter geen invloed op de inhoud uw beslissing. U legt ook nog uw internationaal paspoort voor, alsook dat van uw partner en die van uw drie kinderen. Eveneens uw nationale identiteitskaart en die van uw partner. Deze documenten bewijzen uw identiteit, die door het CGVS niet in twijfel werd getrokken.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Ten aanzien van verzoekers partner wordt op 7 februari 2020 eveneens een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat hiertegen werd ingediend is gekend onder rolnummer 244 698.

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal en tracht deze te weerleggen.

Vooreerst spreekt verzoeker tegen dat hij te lang zou hebben gewacht om te vertrekken uit El Salvador. Hij wijst erop dat hij samen met zijn echtgenote de dag na het incident van 30 maart reeds is vertrokken naar zijn schoonouders en zij daar ondergedoken leefden tot hun vertrek. Hij boekte de vluchten op 22 april 2019 en ontving hun paspoorten op 24 april; zij vertrokken met de eerste beschikbare vlucht op 9 mei. Verder laat verzoeker gelden dat zij hadden gehoord dat België begrip toonde voor de situatie van Salvadoranen en zij daarom naar hier vluchtten.

Voorts benadrukt verzoeker dat hij bewakingsagent was en wijst hij erop dat de bendes in eerste instantie mensen viseren die iets voor hen kunnen betekenen of die een bedreiging voor hen vormen. Hij vervolgt dat hij lange tijd onder hun radar is kunnen blijven, maar toen de bendes hem in het vizier hadden hij geen andere kant meer uit kon.

Wat betreft de tegenstellingen tussen zijn verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS, werpt hij op dat hij enkel op het CGVS de kans kreeg om zijn relaas uiteen te zetten. Hij is de mening toegedaan dat verwerende partij ten onrechte focust op vermeende tegenstellingen en pietluttigheden.

Wat betreft de vastgestelde incoherentie in zijn opeenvolgende verklaringen omtrent het eerste incident, werpt verzoeker in het verzoekschrift op dat de verwerende partij hem niet goed heeft begrepen. Hij licht toe dat hij een imposante man is die dreigend kan overkomen en de twee bendeleden bang werden toen hij hen uitdaagde door te zeggen *“fouilleer mij maar”*, ook al had hij geen wapen bij.

Verzoeker wijst er voorts op dat zijn verblijf bij zijn ouders slechts een tijdelijke oplossing was; het was louter een kwestie van tijd voor de bendes hem ook daar zouden vinden.

Verzoeker wijst verder op de (humanitaire) situatie in El Salvador. Hij geeft in dit verband aan dat het rapport van de verwerende partij verouderd is en achterhaald. Hij citeert uit landeninformatie daterend van november 2019.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 20 januari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020;
- COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020;
- UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker verklaart dat hij in El Salvador werkte als zelfstandig bewakingsagent voor verschillende opdrachtgevers. Hij geeft aan dat hij in het weekend van 23 en 24 maart 2019 voor het eerst problemen kreeg met enkele bendeleden van een voor hem onbekende bende. Hij werd aangesproken door twee jonge kerels die zijn rugzak wilden controleren, maar die vervolgens vertrokken nadat verzoeker hen van antwoord diende waarna zij hem verder met rust lieten. Een week later werd verzoeker opnieuw aangesproken door diezelfde personen, dit keer vergezeld van een volwassene. Deze man bedreigde verzoeker met een wapen en ontdekte dat hij een bewaker was. De bendeleden wilden dat verzoeker hen hielp en dat hij bepaalde taken zou uitvoeren. Daarop keerde verzoeker terug naar huis en vertrok hij samen met zijn partner naar zijn ouders in Ahuachapan. Verzoeker en zijn partner besloten omwille van deze problemen El Salvador te verlaten.

4.2. Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (AD CGVS, map met documenten).

In de motieven van de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de voorgelegde documenten inhoudelijk werden beoordeeld door de commissaris-generaal:

“Om uw verzoek te staven legt u een attest neer dat u een opleiding volgde om privé-bewakingsagent te worden, alsook uw legitimatie om een wapen te dragen. Er wordt dan ook niet getwijfeld aan het feit dat u werkzaam was als bewakingsagent. Ook aan het beroep van uw partner, waarvan u de arbeidskaart

voorlegt, wordt niet getwijfeld. Deze documenten hebben echter geen invloed op de inhoud uw beslissing. U legt ook nog uw internationaal paspoort voor, alsook dat van uw partner en die van uw drie kinderen. Eveneens uw nationale identiteitskaart en die van uw partner. Deze documenten bewijzen uw identiteit, die door het CGVS niet in twijfel werd getrokken.”

Deze beoordeling is pertinent en vindt steun in het administratief dossier. De Raad stelt vast dat verzoeker deze beoordeling niet betwist.

Hoewel verzoeker zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.3. Uit de objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 6; UNHCR guidelines). De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals personen die zich verzetten tegen de bendes en personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing, informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald profiel, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*). Het is aan verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker er niet in slaagt om het risico individueel en in concreto aannemelijk te maken. Om volgende redenen kan er geen geloof worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen.

4.4. Vooreerst merkt de Raad samen met de commissaris-generaal op dat verzoeker voor maart 2019 nooit problemen heeft gekend met de bendes in El Salvador. Verzoeker verliet zijn land van herkomst nadat hij in maart 2019 tweemaal in aanraking kwam met bendeleden van een voor hem onbekende bende. Hij maakt echter niet aannemelijk om welke reden hij plots in maart 2019 problemen kreeg met deze personen. Hoewel verzoeker al vijf jaar op hetzelfde adres in Soyapango woonde en hij zijn beroep als bewaker al sinds 2005 uitoefende, deden de feiten zich pas voor kort voor zijn vertrek uit El Salvador op 15 mei 2019 (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 6 januari 2020, p.5-6). Het gegeven dat bendes burgers met een welbepaald profiel viseren, wordt niet betwist. Verzoeker maakt echter niet op concrete en individuele wijze aannemelijk dat hij als bewakingsagent daadwerkelijk in het vizier stond van de aanwezige bendes. De bewering dat hij een lange tijd onder hun radar kon blijven, is gelet op de doorgedreven sociale controle die bendes uitoefenen weinig ernstig. Het is niet geloofwaardig dat de bendeleden in zijn regio niet op de hoogte zouden zijn van wie hij is of welk beroep hij uitoefent en dat

hij zomaar zonder verdere aanleiding ineens zou worden geïsoleerd. Dat hij zijn uniform nooit op straat droeg, is overigens maar een louter post factum bewering.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen en die van zijn partner zijn behept met tal van tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden.

De commissaris-generaal motiveert terdege:

“De geloofwaardigheid van de feiten wordt verder ondermijnd door de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen bij het CGVS. Zo zegt u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij DVZ dat de feiten zich afspeelden in april, tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS zegt u echter dat het in maart was (CGVS 19/16941, p.7). Wanneer geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt u: “Alle problemen hebben zich in april afgespeeld omdat dan heel het proces plaats vond om ons voor te bereiden. Het eerste incident is niet het meest ernstige. Het is vanaf de laatste dag van maart dat de problemen beginnen.” (CGVS 19/16941, p.11-12). Dat is echter geen afdoende uitleg om deze tegenstrijdigheid te verklaren. Ook al bereidde u zich in april pas voor op uw vertrek dan nog kan men toch verwachten dat u vermeldt dat de feiten zich voordeden in maart. Zeker aangezien deze feiten de aanleiding waren voor u om uw land te verlaten en jullie problemen dus op dat moment begonnen. Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Uw partner verklaart tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS eveneens dat de feiten zich voordeden in maart (CGVS 19/16942, p.5, p.8). Bij DVZ zei zij echter het volgende: “In de eerste dagen van de maand april wilden een paar jongeren zijn spullen doorzoeken.” Wanneer zij geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid geeft zij ongeveer hetzelfde antwoord als u, nl. dat jullie spraken over april omdat jullie dan jullie vertrek begonnen voor te bereiden. Ze geeft ook aan dat ze niet weet waarom ze dat gezegd heeft bij DVZ (CGVS 19/16941, p.11). Dat is echter geen valabele uitleg die kan verklaren waarom jullie beide bij DVZ over de maand april spraken als start van de problemen en waarom jullie bij het CGVS iets anders zeggen.

Verder wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen rond het eerste incident onderuit gehaald door een tegenstrijdigheid. Zo zegt u tijdens uw vrij verhaal dat de jongeren afgeschrikt waren doordat u die dag gewapend was (CGVS 19/16941, p.8). Later zegt u dan weer dat u die dag uw wapen niet bij had (CGVS 19/16941, p.9).

(...)

Ook bij uw verklaringen over tweede incident rijzen geloofwaardigheidsproblemen. Op zaterdag 30 maart 2019 ging u opnieuw naar uw werk en stond u te wachten aan de bushalte. U werd aangesproken door dezelfde jongeren als de week ervoor, deze keer vergezeld van een volwassen man. Initieel weigerde u uw rugzak af te geven, maar toen de volwassene een wapen tegen uw hoofd zette kon u niet meer weigeren. Ze controleerden uw rugzak en zagen dat u werkzaam was als bewakingsagent. Bijgevolg zeiden ze dat u hen zou moeten helpen (CGVS 19/16941, p.10). U wordt tijdens uw persoonlijk onderhoud gevraagd wat u dan precies zou moeten doen en antwoordt daarop dat u gunsten zou moeten uitvoeren, zoals bijvoorbeeld een gsm of illegale producten zoals drugs of alcohol van de ene naar de andere plaats brengen. Wanneer u wordt gevraagd of er een concrete opdracht gegeven werd, zegt u dat ze enkel zeiden ‘dat u moest bijdragen’ en dat ze u ‘later nog zouden opzoeken’ (CGVS 19/16941, p.10). Uw verklaring over het vervoeren van zaken blijkt dus louter speculatief en is niet gestoeld op een concrete aanwijzing of gebeurtenis. Bij DVZ daarentegen verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat ze wel degelijk zeiden dat u iets zou moeten transporteren of hun zou moeten verwittigen als er iets in de wijk gebeurde (DVZ, Vragenlijst CGVS vraag 5). Deze tegenstrijdigheid tast dan ook verder de geloofwaardigheid van de feiten aan.

Bovendien is het ook onwaarschijnlijk dat u de tweede keer uw wapen niet bij had. Indien het eerste incident zich effectief zou hebben voorgedaan, zou men toch verwachten dat u uit voorzorg uw wapen zou dragen.

Verder is niet aannemelijk dat uw partner niet kan uitleggen hoe u van de bendeleden kon ontkomen. Wanneer haar de vraag wordt gesteld zegt ze dat de shock zo groot was dat u amper kon spreken (CGVS 19/16942, p.9). Het is echter niet geloofwaardig dat u, nadat u bekomen was, niet met uw partner zou spreken over het incident en zou uitleggen hoe u aan deze bendeleden kon ontsnappen.

Daarnaast geeft u aan dat u deze benedeleden buiten die twee incidenten nooit nog gezien of gesproken hebt (CGVS 19/16941, p.10). Uw partner daarentegen verklaart tijdens haar persoonlijk onderhoud dat u haar vertelde dat u de benedeleden wel nog zag tussen de twee incidenten. U zou haar gezegd hebben dat u ze opmerkte en dat ze daar stonden als u buiten kwam (CGVS 19/16942, p.9). Eveneens verklaarde zij dat u haar vertelde dat u die kerels soms zag tussen het eerste en het tweede incident (CGVS 19/16942, p.8). Deze tegenslachtigheid tussen de verklaringen van u en uw partner haalt dan ook de geloofwaardigheid van uw relaas verder onderuit.”

De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt geen verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden. De Raad wijst erop dat het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en precies mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij coherente verklaringen aflegt. Dit verweer biedt overigens nog geen verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden in de uitspraken van verzoeker en zijn partner. Verzoeker laat deze aspecten van de bestreden beslissing volledig ongemoeid.

In tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, betreffen voormelde bevindingen van het CGVS geen details, maar feiten die betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas.

Wat betreft de vastgestelde incoherentie in zijn opeenvolgende verklaringen omtrent het eerste incident, werpt verzoeker in het verzoekschrift op dat de verwerende partij hem niet goed heeft begrepen. Hij licht toe dat hij een imposante man is die dreigend kan overkomen en de twee benedeleden bang werden toen hij hen uitdaagde door te zeggen “*fouilleer mij maar*”, ook al had hij geen wapen bij. Deze uiteenzetting biedt echter geen opheldering voor het feit dat hij eerder tijdens het onderhoud aangaf dat hij die dag wel gewapend was (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 6 januari 2020, p. 8).

De vaststelling dat verzoeker niet in staat is eenduidige verklaringen af te leggen over de feiten die de essentie uitmaken van zijn vluchtrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst, verhinderen dat er enig geloof kan worden gehecht aan deze voorgehouden gebeurtenissen.

Dit blijkt eens te meer uit verzoekers verklaringen over wat zich heeft afgespeeld nadat hij vertrok uit El Salvador. De commissaris-generaal overweegt op goede gronden: “*Zo wordt gevraagd of uw familie ooit nog last had van de benedeleden die u persoonlijk bedreigd hadden. U zegt dat de benedeleden in april 2019 nog een keer naar uw woning kwamen en dat uw schoonzus de deur open deed. De benedeleden zouden naar u gevraagd hebben en uw schoonzus gaf aan dat ze geen informatie over jullie had. U verklaart dat het tussen één en zeventien april was, maar dat u de datum niet weet (CGVS 19/16941, p.11). Het is echter niet aannemelijk dat u niet precies weet wanneer ze naar de zus van uw partner gingen. Als dat, zoals u beweert, rechtstreeks verband houdt met de door u aangehaalde problemen mag toch meer interesse van u verwacht worden. U zegt eveneens dat ze haar wilden afpersen om informatie over jullie te geven (CGVS 19/16941, p.11). Wanneer uw partner wordt gevraagd of jullie familieleden ooit nog last hadden met de bendes zegt ze van wel. Zij geeft echter aan dat de familie renta moest betalen om in hun huis te blijven wonen en dat haar zus, uw schoonzus, werd afgeperst omdat benedeleden wilden dat ze hen hielp om een ander bendelid uit de gevangenis te krijgen, iets waarvan u aangeeft niets vanaf te weten (CGVS 19/16941, p.11, CGVS 19/16942, p.10). De verklaringen van uw partner wijzen er dan ook op dat de situatie waarin uw schoonzus zich bevond niets te maken heeft met uw persoonlijke problemen. Bovendien wakkeren jullie tegenstrijdige verklaringen de twijfels rond de door u beweerde feiten verder aan. Ook is het vreemd dat uw partner, indien de benedeleden effectief nog naar uw woning kwamen, hier niets over zou vermelden en dat u niets zou afweten van de verdere problemen die uw familie ondervond. Men kan toch verwachten dat u, als deze feiten zich effectief voordeden zoals u verteld hebt, zou willen weten of uw familie veilig is en of er zich nog bepaalde zaken voordeden na uw vertrek.”*

Deze beoordeling wordt echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op geen enkele wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze zonder meer overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

De Raad acht voorafgaande bevindingen voldoende om te besluiten dat de aangehaalde bedreiging in de aangegeven omstandigheden niet geloofwaardig is, gelet op de talrijke onaannemelijkheden en

tegenstrijdigheden die worden vastgesteld. Verzoekers kritiek op het motief dat betrekking heeft op zijn houding en de lokale aard van zijn problemen, betreft overtollige motieven die door de Raad niet worden weerhouden als een pertinente vaststelling. Verzoekers kritiek hierop dient derhalve niet te worden besproken daar de voormelde bevindingen voldoende determinerend zijn om de vastgestelde ongelooftwaardigheid van zijn verklaringen te schragen.

Het louter wijzen op zijn werkzaamheden in El Salvador als bewakingsagent, wat hem een kwetsbaar profiel zou geven, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd, vervolgd of gevisieerd. De beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade is immers afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden. Verzoeker moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Uit wat voorafgaat is gebleken dat verzoeker hier niet in slaagt.

4.5. Gelet op wat voorafgaat, oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker er niet in slaagt om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade.

4.6. Volledigheidshalve wijst de Raad nog op wat volgt.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *“certain returnees from abroad”* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”*.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, is de aangehaalde bedreiging niet geloofwaardig. Hieruit blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stond, evenmin zijn daartoe andere indicaties. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar El Salvador enig verhoogd risico loopt om te worden gevisieerd door bendeleden.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in

beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

4.7. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar El Salvador zou worden vervolgd of geviséerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad stelt vast dat verwerende partij bij aanvullende nota van 20 januari 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd. Verzoekers betoog dat de informatie verouderd is, is dan niet langer dienstig.

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals

hoger vermeld (zie COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus Situation Sécuritaire, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd; noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en was hij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES